

tagne. Man har derfor ment, at naar et Forslag, som det her foreliggende, blev bragt til Gylbighed, vilde der være større Opfordring til at tage økonomiske Hensyn, naar Bestemmelsen gik ud paa, at vedkommende Kjøbstad skulde afholde de Udgifter, som stod i Forbindelse med Forslaget. — Vædringsforslag Nr. 30 til § 26 gaar jo ud paa at foreskrive en Tidsfrist for Lovens Gylbighed, saaledes, at den bortfalder efter 1ste April 1893, medmindre en Fristforlængelse forinden gives. Det er jo temmelig naturligt, at en Lov af denne Bestaafenhed, som er aldeles ny, har mange uprøvede Sider, idet der saa godt som ikke er nogen Praxis, der kan give Veiledning for, hvorledes den vil komme til at virke, derfor mener man, det vil være heldigt at foreskrive en saadan Frist, for at man saa efter bennes Udløb muligvis kan have indhentet Erfaringer til Rettelse eller Forandring i Lovens Bestemmelser. Hermed skal jeg foreløbig slutte, idet jeg tror at have omtalt det Bæsentlige.

Veth: Værede Medlemmer have jo allerede af Betænkningen set, at jeg ikke som Medlem af Udvalget har troet at kunne slutte mig til det foreliggende Lovforslag eller at indstille til det høie Thing at vedtage det. Jeg har i Betænkningen foreløbig gjort Rede for Grundene til, at jeg har troet at burde indtage dette Standpunkt, men jeg skal dertil tillade mig at sige endnu nogle Bemærkninger. Det er fuldtud min Mening, at et saadant Emne som det her foreliggende egner sig i høi Grad til at være Lovgivningsemne, og navnlig da at smittsomme Sygdomme kunne ramme Landet paa en saadan Maade, at de maa siges at være landsfarlige, og at der mod dem maa gribes til særdeles energiske, gennemslaaende og virksomme Forholdsregler. Men jeg tror — det er i det Mindste min Opfattelse — at, naar en saadan Ulykke maatte indtræde, vilde det være en Betingelse for en heldig Smødegaaelse af den Fare, som saaledes maatte true Landet, at Ledelsen af Foranstaltningerne mod en saadan Sygdom, at Udførelsen af, hvad der skal ske og bør ske, lægges i een Haand, saaledes at der derigjennem gaar en Enhed i Tanken, i Planen og i Udførelsen. Det er imidlertid ikke paa den Maade, at det foreliggende Forslag er anlagt. Lovforslaget er jo tværtimod anlagt saaledes, at hvor alvorligt Tilfældene end optræde, selv om de optræde paa en særdeles landsfarlig Maade, er Ledelsen af de Foranstaltninger, der skal træffes, over-

draget til Sundhedskommissionerne, dels de Sundhedskommissioner, som allerede bestaa ifølge de eksisterende Sundhedsvedtægter, med Forstærkning af tvende Embedsmænd, Politimesteren og Distriktslægen, dels til ekstraordinære Sundhedskommissioner, hvor der ikke i Forveien findes Sundhedsvedtægter, bestaaende af Politimesteren, Distriktslægen og, ifølge Lovforslaget een, ifølge Flertallet tre til Indtrædelse i Kommissionen paa den nærmere angivne Maade valgte Mænd. Det er disse Kommissioner, som have Ledelsen i deres Haand, som have at træffe Bestemmelser om Alt, hvad der skal foretages, hvorledes det skal foretages, hvilke Bekostninger, man tør sætte sig for og Alt, hvad dermed staar i Forbindelse, og de staa under Overtilsyn af de Overkommissioner eller rettere sagt af den Overkommission for hver Amtsradsreds, som er omhandlet i 3die Stykke af § 1, og som sammensættes paa den der nævnte Maade, nemlig, hovedsagelig med Amtmanden som Formand, af Jyskus og 3 Mænd, der ere valgte efter de i Lov af 16de Marts 1851 § 4 om Udredning af Distriktsheste — det maa være denne Lov — givne Regler. Det er naturligvis ikke udelukket, at Justitsministeriet, vel nærmest assisteret af det tgl. Sundhedskollegium, kan i Tilfælde, hvor det maatte anse det for ønskeligt, tage en Skaars Overledelse i større eller mindre Grad i sin Haand. Jeg siger, det følger vist af sig selv, skjøndt jeg ikke ser, at det direkte er forudsat i Lovforslaget. Men i hvert Tilfælde er Hovedsagen overladt til de underordnede Sundhedskommissioner af den Bestaafenhed og Sammensætning, som jeg for et Øieblik siden nævnedes. Naar man nu seer, hvilken Myndighed, der er tillagt disse Sundhedskommissioner, tror jeg ikke, man kan værges sig for den Tanke, at der i de Foranstaltninger, der maatte træffes paa de forskjellige Steder, vil finde en stor Forstjellighed Sted eller i det Mindste en ikke ringe Forstjellighed efter Bestemmelser af den ene eller den anden Sundhedskommission. Det kan være, at der paa nogle Steder kan findes Sundhedskommissioner, som mene at burde tage Sagen nogenlunde med Ro, og der kan være andre Steder, hvor Sundhedskommissionerne derimod blive særdeles iltre og bevægelige og tro, at der ikke kan gøres nok, saa at de altsaa tage Sagen paa en ganske anden Maade og lætte mange flere og andre Ting i Værk. Men hvorledes det nu skal tages paa ethvert Sted, kommer an paa Sundhedskommissionerne paa ethvert Sted, og jeg ser ikke, at Lovforslaget taler det Mindste om eller giver den mindste Ud-